

derfor disse to Ting som væsentlig støttende hinanden. Jeg vil ogsaa bringe i Erindring, at i det Lovforslag, som i Samlingen 1884—85 var forelagt her i Landstinget, fandtes en Bestemmelse om, at der i hvert Amt skulde være mindst 1 à 2 Sygehuse til Behandling af smitsomme Sygdomme. Bestemmelsen gif imidlertid ud her i Landstinget, idet man i Udvalget gjorde gældende, og vistnok med Rette, hvad ogsaa den praktiske Erfaring har vist, at det ikke kunde nytte for et større Amt at have 1—2 Sygehuse, men at man maatte have en Mængde smaa, men tillige, at det var for stor en Byrde for Kommunerne at paalægge dem at opføre disse mange Sygehuse. Nu har det imidlertid vist sig, at man paa Grund af Godtgørelsen i Tilfælde af vederlagsfri Behandling efterhaanden strider til disse store Udgifter; rundt omkring i Amtene rejser der sig det ene mindre Epidemisygehus efter det andet, som oftest i Forbindelse med et almindeligt mindre Sygehus. Dette er noksom Bevis for, at det er gaaet op for Befolkningen, at det, uanset Beføstningen, er gennem den vederlagsfri Behandling og dermed forbundne hurtige Indlæggelse, at man skal se at faa Bugt med de epidemiske Sygdomme, som særlig trykke Befolkningen.

Hvad angaar det foreliggende Lovforslag, saa er det naturligt, at det i det væsentlige indeholder en Optagelse i sig af den gældende Lov med forskellige Forandringer og Tilføjelser, eftersom det praktiske Arbejde har vist sig. Disse Forandringer ere større og mindre, de ere mange, dels af mere, dels af mindre indgribende Betydning. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa den store Mængde; det vilde føre for langt og heller ikke passe til en første Behandling, saa meget mindre som jeg i det store og hele finder, at de indeholde Forbedringer. Lovforslaget vil jo nok blive gjort til Genstand for Drøftelse i et Udvalg, hvor man da nærmere kan kritiskere Enkelthederne. For de fleste af de foretagne Forandringer er der i øvrigt gjort tilstrækkelig Rede i Bemærkningerne til Lovforslaget. Jeg skal indskrænke mig til nogle Hovedpunkter, særlig til saadanne, hvor jeg vel ikke er helt tilfreds med de tagne Bestemmelser, men dog paa den anden Side kan nære nogle Tvivl og derfor finder, at de kunne trænge til en grundig Prøvelse.

Hvad nu angaar det første Afsnit, som indeholder de almindelige Bestemmelser, da skal jeg med Hensyn til Organisation af Ledelsen udtale, at jeg i det væsentlige kan slutte mig til det foreslaaede. Der er foretaget den Hovedforandring, at medens tidligere kun Justitsministeren og ikke Over-

sundhedskommissionen kunde vedtage den offentlige Behandling, er det nu overladt til Oversundhedskommissionen, noget, hvorved der spares en Del Tid. Det er derhos en Bestemmelse, som jeg ikke tror, saaledes som Forholdene praktisk have udviklet sig, nogen vil finde nogen Betænkelse ved. Jeg skal derhos bemærke, at jeg kunde have ønsket, at der var blevet foreslaaet en Tilbagevenden til det oprindelige Forslag med Hensyn til de overordentlige Sundhedskommissioner og Oversundhedskommissionens Sammenfætning, som gif ud paa, at foruden Embedsmænd som Formand og henholdsvis Distriktslægen og Hygiejne skulde der i disse 2 Kommissioner kun være et tredje Medlem, en Bestemmelse, som imidlertid i sin Tid blev forandret i det andet Ting til, at der skulde være 3 valgte Medlemmer. Jeg tror, at Erfaringen har vist, at den oprindelige Bestemmelse var fornuftigere; den vilde i hvert Tilfælde have sparet nogen Tid og nogle Penge, og jeg tror, at nu vilde den ikke møde nogen Indvending ude blandt Befolkningen. Den eneste skulde være med Hensyn til Oversundhedskommissionen; idet maaske Hensynet til Købstæderne kunde tale for, at man i den beholdt de 3 Mænd. Dette er et meget lille Spørgsmaal, saa meget mere som de Ulemper, der ere ved Vibeholdelsen af de 3 Mænd, have tabt sig ved den ny Bestemmelse om, at Kommissionen kan dele sig i tre, om man saa maa sige, Underkommissioner, saaledes at kun eet af de valgte Medlemmer deltager i hver af disse. Der er i Lovudkastet optaget en Bestemmelse om, at Sundhedskommissionen kan vedtage, at visse Foranstaltninger lættes i Værk af hvert af Kommissionens enkelte Medlemmer. Det er noget, der har vist sig at være praktisk og ogsaa er blevet godkendt af Ministeriet. Jeg er imidlertid ikke ganske sikker paa, om det er rigtig heldigt, at det udtrykkelig er blevet udtalt i Loven. Det kan være, at det havde været mere hensigtsmæssigt, om vi vare blevne ved den Praksis, som een Gang fandtes, som jo ogsaa maatte finde Anvendelse paa den ny Lov. Det forekommer mig, at den i Forslaget optagne almindelige Regel rummer nogen Fare for, at man paa sine Steder kunde være tilbøjelig til at overlade alt til et enkelt Medlem; der forekommer virkelig mange Ting, hvis Afgørelse ikke bør overlades til et enkelt Medlem, hvilket jo nærmest vil blive Distriktslæger. Det er jo noget, som meget godt kan siges uden Fortrænkelse for denne Stand, at det havde været bedre, om man i Tvivlstilfælde kunde foreslægge Justitsministeren Sagen. Jeg vil i hvert Fald haabe, at i disse Ord